

HỒI 718

Trường An Thành Đồ

Từ Tử Lăng theo Lý Tịnh vào cung thành Trường An, đi thẳng đến nội uyển của hoàng cung. Lý Thế Dân đang đợi trong thư trai, thấy Từ Tử Lăng đến cả mừng đón vào ngồi, bọn thủ hạ kể cả Lý Tịnh đều lui ra ngoài hết.

Ánh mắt hai người chạm nhau, đều có cảm giác thân thiết hiểu rõ lòng nhau.

Lý Thế Dân nói: "Ta vừa mới nhận được chiếu thư của phụ hoàng nên trở về Trường An, tình hình phía các người thế nào?"

Từ Tử Lăng nói: "Ít nhất hai ba tháng nữa chúng ta mới có thể đột nhập vào Trường An, Thế Dân huynh phải kéo dài một thời gian nữa."

Lý Thế Dân nhíu mày nói: "Thời gian không nhiều, đối với chúng ta rất bất lợi, chưa đầy một tháng nữa, trời sẽ nắng ấm tuyết tan."

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Vì lệnh huynh đã tiêu diệt được Lưu Hắc Thát cho nên lệnh tôn sẽ không cho phép Thế Dân huynh cầm quân xuất chinh nữa, một ngày lệnh huynh chưa giải quyết được Thế Dân huynh, lại thêm liên quân Tái ngoại lúc nào cũng có thể đánh xuống miền Nam, lệnh tôn chắc chắn không dám tấn công Thiệu Soái quân. Cho nên chỉ cần Thiệu Soái quân án binh bất động, sẽ hình thành thế cuộc Nam Bắc đối địch."

Lý Thế Dân gật đầu nói: "Chỉ cần các người giả vờ dốc hết toàn lực tấn công Lâm Sĩ Hồng và Tiêu Tiền, Trường An sẽ không có ai nghi ngờ, hơn nữa mùa xuân mưa nhiều, hành quân không có lợi, đến mùa mưa tấn công lên miền Bắc, như vậy mới hợp tình hợp lý."

Từ Tử Lăng nói: "Thế Dân huynh có thể kéo dài được bao lâu nữa?"

Lý Thế Dân cười khổ nói: "Nửa tháng là hết sức rồi, bao gồm cả thời gian trở về. Thời gian nửa tháng này rất khó khăn."

Từ Tử Lăng nói: "Trong vòng nửa tháng, Thế Dân huynh phải cố gắng chịu đựng, khi cần thiết chúng ta có thể mời Giải Huy và Tứ Tộc công khai tuyên bố đầu hàng chúng ta, lúc đó lệnh tôn càng không dám làm càn, bởi vì Quan Trung bị uy hiếp trực tiếp, giết huynh sẽ

làm loạn lòng quân. Cho nên chỉ đành không ngừng tước bỏ quyền lực của huynh, trừ khử mưu thần mãnh tướng bên cạnh Thế Dân huynh.”

Lý Thế Dân nói: “Đó mới là chuyện khiến ta đau đầu nhất. Mà Ba Thục đầu hàng Thiệu Soái quân, ảnh hưởng tâm lý còn lớn hơn cả ảnh hưởng thực chất, bởi vì nếu có dự phòng, con đường từ Hán Trung vào Quan Trung không có lợi cho việc hành quân, chỉ đành sắp đặt trọng binh ở nơi hiểm yếu, kẻ địch sẽ rơi vào khó khăn.”

Từ Tử Lăng nảy ra một ý: “Được Thế Dân huynh nhắc nhở, cần phải lợi dụng cho tốt Ba Thục, trước tiên Giải Huy sẽ lên tiếng giữ vững trung lập, để yên lòng người Trường An, sau đó bọn ta sẽ giả vờ hư trương thanh thế, làm như muốn đánh với quân đội của các người ở quan ngoại. Trong tình huống đó, chỉ cần Ba Thục tuyên bố đầu hàng Thiệu Soái quân, cách duy nhất mà lệnh tôn có thể đối phó là điều động quân phòng thủ ở Trường An đến giữ tuyến phía Nam, như vậy có thể giảm được áp lực cho chúng ta.”

Lý Thế Dân biến sắc: “Kế này của Tử Lăng đúng là không mất một binh nửa tốt mà rất khéo léo. Nhưng ta còn có một mối lo, đó chính là liên quân ở Tái ngoại mà đúng đầu là Hiệt Lợi và Đột Lợi. Theo tin tức bọn ta nhận được, binh lực liên quân ở Tái ngoại vẫn còn đang tập hợp, ước đoán có thể từ hai mươi đến hai mươi lăm vạn người. Với thực lực như thế, ở Trung thổ chỉ có Lý Đường ta và Thiệu Soái quân mới có thể chống cự nổi.”

Từ Tử Lăng nhớ đến đội quân ở quan ngoại tinh nhuệ hùng dũng, di chuyển nhanh như gió, gã hít một hơi lạnh, nếu để cánh quân đó mà đến Trung nguyên, chắc chắn hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Gã bèn nói: “Đối với chuyện này thì chúng ta hơi lạc quan, nơi mấu chốt vẫn là ở Triệu Đức Ngôn, một ngày Thế Dân huynh chưa chết, hấn sẽ khuyên Hiệt Lợi yên tâm chờ đợi. Mà theo tình hình lúc này, giết Thế Dân huynh đã trở thành chuyện tất nhiên, Hiệt Lợi có thể chờ đợi.”

Lý Thế Dân lắc đầu: “Việc quy tụ của liên quân ở Tái ngoại tuy là do Hiệt Lợi và Đột Lợi xúi giục, nhưng trái lại cũng khống chế và chi phối bọn chúng, khiến bọn chúng phải xem trọng lợi ích, sĩ khí và ý nguyện của toàn thể. Dù cho bọn chúng không thể nào dồn ta vào chỗ chết nhưng lúc nào cũng có thể tiến hành xâm lăng. Không ai có thể thay đổi được tình thế này. Cho nên đầu cho là ta có thể may mắn ngồi lên ngai vàng, cũng không thể tránh khỏi trận chiến với liên quân ngoại tộc, chúng ta phải chuẩn bị cho sớm, nếu không thiên hạ sẽ tiếp tục loạn lạc.”

Từ Tử Lăng nhíu mày nói: “Theo Thế Dân huynh tính toán, Hiệt Lợi có thể chờ đợi đến bao lâu?”

Lý Thế Dân nói: “Sẽ không đầy nửa năm, từ tập hợp, huấn luyện, tập trung vật tư cho đến sửa sang đường sá, ước đoán khoảng bốn tháng, thời gian này Lương Sư Đô sẽ ra mặt cho Hiệt Lợi, trước tiên tấn công những thành trì quan trọng ở biên cương, mở đường cho liên quân của bọn chúng. Lần này bọn chúng sẽ rút tĩa bài học kinh nghiệm ở quá khứ, không tấn công từng thành trì một nữa, vừa phí thời gian, vừa hao nhân lực và lương thảo, mà sẽ từ Thái Nguyên đánh thẳng xuống Trường An, tập trung hết lực lượng tấn công thành Trường An. Chỉ cần Trường An lâm nguy, lực lượng phòng ngự ở Quan Trung sẽ lung lay, lúc đó bọn chúng có thể ung dung tấn công cướp đất xung quanh, củng cố chiến quả.”

Từ Tử Lăng cảm thấy lạnh xương sống, nói: “Nếu chúng ta vẫn giữ thế đối nghịch với nhau, rất có thể Hiệt Lợi sẽ thành công. Nếu các người bố trí trọng binh ở Lạc Dương, Hồ Lao và Tương Dương, đương nhiên chúng sẽ gặp khó khăn. Nhưng phía chúng có chuyên gia đánh thành là Triệu Đức Ngôn, Trường An chỉ có mấy vạn người, thật khó chống lại hai mươi lăm vạn liên quân tinh nhuệ của ngoại tộc ngày đêm tấn công không ngừng. May mà sự thật không phải là như thế. Giả sử Thế Dân huynh chỉ cảm thấy nắm được đại quyền trước khi bọn chúng đánh đến nơi, lại thêm đại quân bốn phương tám hướng kéo về hỗ trợ, nói không chừng, có thể đập tan được dã tâm xâm nhập vào Trung nguyên của Hiệt Lợi, lúc đó Thế Dân huynh có thể thực hiện chính sách nắm đầm bọc nhưng, vô về đối với ngoại tộc.”

Lý Thế Dân gật đầu nói: “Đó cũng chính là trung tâm của cuộc nói chuyện giữa ta với Phi Huyền, nàng chỉ ra cơ hội cuối cùng của chúng ta, nếu bỏ qua cơ hội này, Hoa Hạ sẽ tan nát!”

Tử Lăng nhớ về Sư Phi Huyền, trong lòng dâng lên cảm giác vi diệu khó hình dung. Trước kia nói chuyện với Sư Phi Huyền, chính vì bị dáng vẻ đẹp như thiên tiên của nàng cuốn hút tinh thần cho nên hơi hồ đồ. Bây giờ nàng đã cách xa, cảnh tượng mơ hồ lại hiện lên.

Sư Phi Huyền đúng là đã động lòng với gã, hơn nữa còn dám nói thẳng ra. Để tình yêu về mặt tinh thần của họ có thể kéo dài ra đến hiện thực cho đến vĩnh hằng, giả sử vĩnh hằng cũng có giới hạn.

Điều này mãi mãi là bí mật giữa gã với Sư Phi Huyền, dù là những người thân thiết như Thạch Thanh Tuyền hoặc Khấu Trọng, gã cũng sẽ không nói cho họ biết. Tình yêu của gã đối với Thạch Thanh Tuyền không hề vì thế mà giảm đi nửa phần, cũng không khiến tình huynh đệ giữa gã với Khấu Trọng tổn thương. Gã sẽ toàn tâm toàn ý yêu Thạch Thanh Tuyền.

Cuộc sống đến mức đó, còn cần gì nữa? Gã mỉm cười nói: "Lúc đó nàng vẫn chưa biết ta sẽ đi thuyết phục Khấu Trọng, còn Thế Dân huynh chắc chắn sẽ cho rằng đây là chuyện không thể."

Lý Thế Dân nhìn về phía gã, ánh mắt sắc bén, bình thần nói: "Lúc đó ta đương nhiên cho rằng không ai có thể thuyết phục được Khấu Trọng, huống chi Tống Khuyết và Ninh Đạo Kỳ đã lưỡng bại câu thương. Nhưng Phi Huyền lại cho rằng không nhìn lầm huynh, cũng không nhìn lầm Khấu Trọng. Ta cũng lấy làm ngạc nhiên, nàng đối với Tử Lăng hình như có chút tin tưởng mù quáng, nhưng sự thật chứng minh rằng nàng không sai."

Từ Tử Lăng hiểu tâm ý của y, bật cười: "Lần đầu tiên tiểu đệ cảm nhận được Tần vương đang ghen tị, nhưng sự ghen tị này thật sự vô lý. Bởi vì sự tin tưởng của nàng đối với huynh chắc chắn còn mù quáng hơn cả đối với bọn ta, chí ít là chưa bao giờ dao động, đúng không?"

Lý Thế Dân đặt tay lên vai Từ Tử Lăng, chép miệng: "Ta sẽ mất hai người huynh đệ, có lại huynh và Khấu Trọng, đó là phước của ta, cho nên ta không cần giấu sự ghen tị trong lòng. Bởi vì chúng ta đều là huynh đệ, vả lại là huynh đệ đồng bệnh tương lân. Chi bằng chúng ta uống vài chén, tạm thời đừng bàn đến chuyện đánh trận nữa."

Từ Tử Lăng thắc mắc: "Đồng bệnh tương lân là sao?"

Lý Thế Dân nói: "Phi Huyền như vầng trăng sáng trên trời, chỉ nhân lúc nàng lướt qua bầu trời đêm mà ngắm nhìn nàng, nhưng mãi mãi chẳng có được nàng, đàn ông ái mộ nàng chỉ có thể chôn giấu tâm trạng đó dưới đáy lòng. Sau này bất luận là chúng ta có hoàn thành đại nghiệp hay không, nhưng sự tiếc nuối này vẫn mãi mãi đi theo, nghĩ về nàng thật khiến cho lòng đau nhói."

Cuối cùng Từ Tử Lăng cũng hiểu được ý của y, càng hiểu được mình chẳng phải cùng mắc một chứng bệnh với y, đương nhiên gã không tiện nói ra, cũng thở dài lắng sang chuyện khác: "Ta phải lập tức đến Ba Thục, cùng Khấu Trọng lên vào Trường An trước một bước, hy vọng có thể giải quyết được vấn đề Thạch Chi Hiền."

Lý Thế Dân ngẩn ra nhìn gã, buồn bã nói: "Tử Lăng có thể ở cùng ta trong chốc lát nữa không, ta đột nhiên cảm thấy rất đau khổ. Tử Lăng đợi một lát."

Nói xong bước ra ngoài cửa, gọi Lý Tịnh, khẽ căn dặn rồi trở về thư trai, ngồi xuống bên cạnh Từ Tử Lăng, thở dài.

Từ Tử Lăng còn tưởng rằng y lấy làm buồn lòng vì mãi mãi chẳng có được Sư Phi Huyền, bởi vậy mới khích lệ: "Nếu Thế Dân huynh có thể đem đến hòa bình và thống nhất cho thiên hạ, đó chính là món quà lớn nhất giành cho Phi Huyền."

Lý Thế Dân lắc đầu nói: "Từ ngày phụ hoàng về Trường An lên ngôi, mấy năm qua ta có thói quen giấu tâm sự trong lòng, không để cho bất cứ ai nhìn thấy cảm nhận thật sự của ta. Lúc này nói chuyện với Tử Lăng, ta lại cảm thấy thật là thống khoái, nhưng ta cũng nhớ đến thời thơ ấu. Ta và thái tử Kiến Thành, Tề vương cùng một mẹ sinh ra, lúc nhỏ rất thân thiết nhau, không hề e dè gì cả, không ngờ đến hôm nay lại lừa gạt đấu đá lẫn nhau, lẽ nào không cảm khái?". Từ Tử Lăng hiểu ra, cười khổ đáp: "Tục ngữ có nói ở bầu thì tròn ở ống thì dài, có những việc không thể suy nghĩ nhiều, chỉ đành ráng hết sức mình."

Tiếng bước chân vang lên, Lý Tịnh bung dâng một cái hộp gấm.

Sau khi Lý Tịnh lui ra, Lý Thế Dân mở hộp gấm, lấy ra một cuộn giấy đỏ màu vàng, nói: "Tử Lăng, hãy đến đây xem."

Tử Lăng tò mò, bước qua bàn, thì ra đó là bức bản đồ của thành Trường An, tấm bản đồ được vẽ rất tinh xảo, những dòng chữ được viết bằng mực chu sa nhỏ xíu ghi rõ tình hình phòng ngự và đóng quân của các nơi trong thành.

Đây là một trong ba nhiệm vụ mà Tống Khuyết giao cho Khấu Trọng, bây giờ Từ Tử Lăng được nhìn thấy.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Thì ra Thế Dân huynh đã chuẩn bị sẵn."

Lý Thế Dân mỉm cười: "Tử Lăng đừng hiểu lầm, khi vẽ bức bản đồ này, ta hoàn toàn không ngờ sẽ dùng để đối phó với gia tộc của mình. Thực ra đây là thói quen của ta, tất cả những thành trì quan trọng ta đều sai người vẽ bản đồ kỹ càng, nếu không làm sao có thể biết rõ sự mạnh yếu của thành trì mà mình sẽ tấn công hoặc phòng thủ."

Từ Tử Lăng thở dài: "Đây gọi là chí lớn gặp nhau, Tống Khuyết biết rằng có thể phát động tấn công thành Trường An nhờ Dương Công Bảo Khố, chuyện đầu tiên là Khấu Trọng phải lên vào Trường An, vẽ lại bức bản đồ này."

Lý Thế Dân gật đầu: "Nói thẳng ra, luật tranh bá thiên hạ, nếu đối thủ chỉ là Khấu Trọng, còn ta mà có thể nắm binh quyền trong tay, ta đủ ngang hàng với y, chỉ xem thử ai may mắn hơn mà thôi. Nhưng nếu có Tống Khuyết liên thủ với y, ta không nắm chắc được nửa phần, may mà bây giờ không cần lo lắng vì điều này nữa."

Từ Tử Lăng nói: "Bây giờ tình hình thành Trường An phải chăng đã có thay đổi?" Lý Thế Dân nói: "Đâu dễ gì thay đổi. Đây là cách phòng ngự có hiệu quả nhất cho thành Trường An, có thể thay đổi về mặt chi tiết nhưng chính thể vẫn là như vậy. Bọn ta vẫn sắp xếp như trước. Bởi vì Dương Quảng năm xưa lo lắng sẽ có nội phản cho nên xây thành Trường An kiên cố hơn bất cứ thành trì nào trong thiên hạ. Ta từng suy nghĩ, đó là khi vây đánh thành Trường An, chúng ta có thể cố ý mở cửa thành, để cho kẻ địch tấn công vào, sau đó lợi dụng hệ thống phòng ngự trong thành, tiêu diệt hết kẻ địch đã vào thành, điều đó có thể thấy thành Trường An phòng ngự vững chắc đến mức nào."

Từ Tử Lăng hít một hơi, nói: "Nói như vậy, người của bọn ta từ Dương Công Bảo Khố đánh ra, chắc chắn sẽ bị tiêu diệt hết."

Lý Thế Dân gật đầu nói: "Dựa vào võ công, đó là kết quả tất nhiên. Nhưng nhân tố thật sự quyết định quyền khống chế Trường An, đó là phải xem có bao nhiêu quân giữ thành và cấm vệ quân chịu đứng về phía chúng ta, điều quan trọng nhất là ai là chỉ huy cấm vệ quân ở Huyền Vũ môn, đó là con đường duy nhất có thể khống chế hoàng cung và ngoại thành."

Từ Tử Lăng nói: "Thế Dân huynh và các tướng lãnh cấm vệ quân có giao tình gì không?"

Lý Thế Dân cười khổ nói: "Tứ đại thống lĩnh cấm vệ quân đều là người của phụ hoàng, không chịu nghe lời bất cứ ai, điều đau đầu hơn là đa số họ thuộc về hệ thống của hoàng huynh và hoàng đệ, được hoàng huynh và hoàng đệ cùng các phi tần nâng đỡ cho nên mới ngồi vào những chức vị đó. Nếu có chuyện xảy ra, họ sẽ không đứng về phía chúng ta."

Từ Tử Lăng nói: "Vậy chỉ còn con đường tấn công thật mạnh vào."

Lý Thế Dân nói: "Xem ra là như vậy."

Rồi gấp tám bản đồ lại, đưa cho Từ Tử Lăng: "Tử Lăng hãy cầm tám bản đồ này đưa cho Thiệu soái, y khảo sát bản đồ để đưa ra chiến thuật sẽ có hiệu quả hơn ta. Nói thẳng ra, trên chiến trường ta chưa bao giờ gặp một người giỏi dùng binh, mạnh dạn và có sáng tạo như Khấu Trọng, y có thể đưa ra sách lược tốt nhất."

Từ Tử Lăng rất cảm động. Trước tiên khoan hãy nói Lý Thế Dân tuyệt đối tin tưởng họ, chỉ từ việc Lý Thế Dân thừa nhận sở trường của Khấu Trọng trên chiến trường, có thể thấy Lý Thế Dân có tầm nhìn biết người biết ta và có độ lượng, đó chính là điều kiện đầu tiên để có thể làm một hoàng đế.

Từ Tử Lăng xếp tấm bản đồ quý báu nhất có thể quyết định vận mệnh của thiên hạ và muôn dân, cất vào áo rồi nén không được hỏi: “Thế Dân huynh nắm được bao nhiêu phần thắng trong trận chiến Trường An?”

Lý Thế Dân trầm ngâm, cười khỏ nói: “Theo tình hình bây giờ, ta chẳng nắm phần thắng nào cả, nhưng ta tin tưởng chúng ta sẽ hợp tác thành công. Từ ngày đệ và Khấu Trọng xuất đạo, đã nhiều lần sáng tạo ra kỳ tích trong tình huống không thể. Hòa Thị Bích cũng vậy, Dương Công Bảo Khố cũng vậy, cuộc chiến Hách Liên Bảo và Long Tuyền cũng thế. Bây giờ chúng ta đồng tâm hiệp lực, nội ứng ngoại hợp, lấy kỳ chế thắng, nói không chừng có thể sáng tạo ra một kỳ tích khác. Ai dám nói không có thể?”

Nghĩ đoạn rồi y trầm giọng nói tiếp: “Các người có cách gì hay đối phó Thạch Chi Hiền?”

Từ Tử Lăng nói: “Chỉ có một cách, đó là lấy thân mạo hiểm, dụ hấn ra. Thạch Chi Hiền là mối lo lớn nhất của bọn ta. Nếu mấy tháng này bọn ta chưa sắp xếp xong, mặc cho y dòm ngó và tự ra chủ trương, thì sự thành bại của bọn không phải được quyết định bởi thực lực và sách lược của bọn ta, mà được quyết định bởi tâm trạng của y là tốt hay xấu.”

Lý Thế Dân nhú mày nói: “Các người định mạo hiểm như thế nào?”

Từ Tử Lăng nói: “Bọn ta định lợi dụng thân phận Tư Đồ Phúc Vinh một lần nữa, Khấu Trọng và ta đương nhiên sẽ lại hóa thân thành Thái Nguyên Dũng và Khuông Văn Thông, lúc đó chỉ có Thạch Chi Hiền mới biết thân phận thật sự của bọn ta.”

Lý Thế Dân lo lắng nói: “Không sợ Thạch Chi Hiền vạch trần sao?”

Từ Tử Lăng nói: “Cho nên mới nói là lấy thân mạo hiểm, song có một điều có thể khẳng định, với con người của Thạch Chi Hiền, nếu không biết dụng ý của bọn ta, hấn sẽ không vạch trần bọn ta. Bây giờ Thạch Chi Hiền bị người của các phe trong Ma môn liên thủ chèn ép, Dương Hư Ngạn phản bội hấn, khiến lập trường của hấn lung lay, tình hình này có lợi cho chúng ta.”

Lý Thế Dân gật đầu: “Lâu nay kế hoạch của các người đều mạo hiểm, việc Tư Đồ Phúc Vinh thực sự cứ giao cho ta, ta sẽ để ý động tĩnh của hấn, bảo đảm hấn sẽ không quấy nhiễu đại kế của các người.”

Từ Tử Lăng vui mừng nói: “Thế Dân huynh đúng là suy nghĩ chu đáo, bọn ta cũng bớt đi nhiều công sức.”

Lý Thế Dân nói: “Nghĩ lại ta cũng thấy có chút may mắn. Hôm đó ta biết các người cải trang thành Tư Đồ Phúc Vinh đến Trường An đối phó với Hương gia, không biết thế nào mà ta nảy ra ý định giúp các người che giấu, sai người ra quan ngoại cảnh cáo với Tư Đồ Phúc Vinh và tùy tùng của y, chưa được ta chỉ thị, không được trở về Trung nguyên. Bây giờ để cho an toàn, ta sẽ giam lỏng bọn chúng, cho đến khi không còn lợi dụng được y nữa.”

Rồi y gấp ngừng nói: “Ta còn có một mối lo, từ khi Dương Văn Can tạo phản thất bại, phụ hoàng ra lệnh cho Lưu Chính Đạo xây dựng Hoành Nghĩa Cung ở phía tây của Trường An, tháng trước đã làm xong, ta sợ sau khi trở về Trường An, phụ hoàng buộc ta dời đến tòa cung mới này.”

Từ Tử Lãng giật mình, Thiên Sách Phủ của Lý Thế Dân vốn nằm trong nội đình hoàng cung, ở phía tây của Thái Cực cung, bất cứ ai đánh vào Thiên Sách Phủ, xem như đánh vào hoàng cung, nhưng nếu dọn ra một tòa cung mới nằm độc lập ở thành Tây, tình thế sẽ khác hẳn, kẻ tấn công không cần sợ ném chuột bể đồ, như vậy đối với Lý Thế Dân càng bất lợi hơn, vậy làm sao kéo dài được thời gian?

Từ Tử Lãng nói: “Thế Dân huynh có từ chối được không?”

Lý Thế Dân chép miệng: “Nếu phụ hoàng lấy có thưởng công cho ta, ta làm sao từ chối được?”

Từ Tử Lãng nói: “Cho nên Thế Dân huynh trở về Trường An thì phải cẩn thận, chúng ta chỉ đành tùy cơ ứng biến, đi bước nào hay bước đó.”

Lý Thế Dân đặt tay lên vai gã, cười nói: “Chỉ đành như thế, nói chuyện với huynh, trong lòng ta đã đỡ hơn nhiều rồi! Có thể cùng sánh vai tác chiến với các người, thật sự là niềm lạc thú lớn nhất trong đời. Ngày trước trộm sổ nợ của Đông Minh phu nhân cũng đã có cảm giác này, ứng phó với cuộc nổi loạn của Dương Văn Can, trong đau khổ cũng có chút ngọt bùi. Lần này mọi người trong lòng không còn vương vấn việc gì nữa, khiến cho bọn ta có thể thật lòng hợp tác cùng hướng tới tương lai tốt đẹp. Người làm chuyện lớn thì sao mà có thể bo bo tính toán cho riêng mình chứ, Tử Lãng cứ an tâm về nói với Khấu Trọng, bọn ta sẽ gặp lại trong thành Trường An.”

- o O o -